

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

- Φ.—Βρὲ γειά σου...
- Π.— Καλῶς ὤρισες...
- Φ.— Τί κάνεις ;
- Π.— Τί νά κάνω ;
τὰ κάτω ἀποστρέφομαι καὶ βλέπω τὰ ἐπάνω.
Καὶ σὺ τί ξέρεις, Φασουλῆ ;
- Φ.— Τί ἀγαπᾶς νὰ ξέρω ;
τὰ βήματά μου, Περικλῆ, ἀσκόπως περιφέρω.
Αὐτὸ ποῦ ξέρω σήμερα ἔμπορει, βρὲ Περικλέτο,
νὰ μὴν τὸ ξέρω αὔριον, καὶ τοῦτο γνώριζέ το·
καὶ ὅ,τι μάθω αὔριον καὶ ἐγὼ καὶ σὺ καὶ οἱ ἄλλοι
ἔμπορει ἀντιμεθαύριον νὰ μὴν τὸ ξέρω πάλι.
- Π.— Καὶ πάλιν ἀλληγορικῶς μοῦ ὁμιλεῖς, μαζέτα,
καὶ τὰς ἀλληγορίας σου δι' ἄλλοτε παραίτα.
- Φ.— Αὐτὸ τὸ ξέρω, φίλε μου, ἐξαπατᾷ τὰς φρένας,
καὶ ἐνθὲν ξέρει τίποτε πραγματικὸν κανένας
θαρρεῖ πῶς ξέρει καὶ τί, θαρρεῖ πῶς ξέρει καὶ τί,
καὶ ὅμως ψεῦδος, Περικλῆ, τὰ πάντα καὶ ἀπάτη.
- Π.— Ὅπισω μου, βρὲ Σατανᾶ, νὰ μὴ σὲ μπαγλαρώσω.
- Φ.— Ὑπόμεινε τῶν λόγων μου ἐξήγησιν νὰ δώσω.
Αὐτὸ τὸ ξέρω, Περικλῆ...
- Π.— Νὰ ξεραθῆς χαμάλη...
μὲ τῆς φιλοσοφίας σου θὰ μαρτυρήσω πάλι.
- Φ.— Ὅ,τι καὶ ἂν ξέρης, μὴν εἰπῆς ποτέ σου πῶς τὸ ξέρεις,
καὶ δι' αὐτὸ οὐδέποτε παντάπασιν μὴ χαίρης.
- Π.— Ἡ παύεις ἢ σὲ παραιτῶ νὰ λέγῃς μοναχός σου,
γιατὶ ἐσύ, βρὲ μασκαρᾶ, δὲν ἔχεις τὸ θεὸ σου.
- Φ.— Ἄς εἶναι, παύω, Περικλῆ...
- Π.— Πές μου λοιπὸν τί ξέρεις ;
- Φ.— Αὐτὸ τὸ ξέρω, Περικλῆ, ποτέ μὴν τὸ προφέρῃς,
διότι, ὅπως ἔλεγα ὀλίγον παραπάνω...
- Π.— Ἀντίο...
- Φ.— Στάσου, Περικλῆ, καὶ δὲν τὸ ξανακάνω.
- Π.— Λέγε λοιπὸν...
- Φ.— Τί ἀγαπᾶς ;
- Π.— Εἰπέ μου τί μανθάνεις ;
πῶς εἶναι ὁ Χαρίλαος καὶ πῶς ὁ Δεληγιάννης ;
- Φ.— Εἰς τουτοῖν τὴν καύσωνα, εἰς ταυτηνὴ τὴν ζάλην
νομοσχεδίων ἔχομεν ἀνάγνωσμα καὶ πάλιν.
Μεταρρυθμίσεις σοβαραὶ τοῦ κράτους τῶν Ἑλλήνων
περί, περί, περί, περί, περί δὲν ξέρω τίπων.
Σπουδαία νομοσχέδια τὸ Ὑπουργεῖον κρύπτει,
ἀπὸ τὸ πρῶτον, Περικλῆ, τὸ δεύτερον προκύπτει,
καὶ εὐθὺς ἀπὸ τὸ δεύτερον γεννῶνται ἄλλα τρία
καὶ ἀπὸ ταῦτα, Περικλῆ, ἀμέτρητος σωρεία,
ὡς ὅτου πλέον φθάνομεν εἰς τὸ τῆς Μανωλάδος,
ἤπερ εἰς τὸν διάδοχον δωρεῖται τῆς Ἑλλάδος.
Κοιμοῦνται δὲ μακάριοι πατέρες μας καμπόσοι,
καὶ ὅταν ἡ ἀνάγνωσις τῶν νόμων τελειώσῃ,
χωρὶς νὰ φέρουν ἐνστασιν, χωρὶς νὰ ψιθυρίζουν,
τὰ νέα νομοσχέδια μετὰ χαρᾶς ψηφίζουν

- κατ' ἄρθρα, κατὰ σύνολον, καθ' ὅλα τέλος πάντων,
ἀνευ ξυλοφορτώματος καὶ τραγικῶν συμβάντων,
καὶ ὕστερα πᾶν ἴστας θέσεις των καὶ σκύβουν τὸ κεφάλι
καὶ δίχως νὰ τὸ ἐννοοῦν ξανακοιμοῦνται πάλι.
Μεταρρυθμίζεται λοιπὸν ὁ ἕνας καὶ ἄλλος κλάδος,
καὶ ἤδη πλέον εἰμεθα εἰς τὸ τῆς Μανωλάδος.
Ἄλλ' ὅμως τώρα δι' αὐτὸ προσῶς δὲν θὰ λαλήσω
καὶ μετὰ σοῦ παντάπασιν δὲν θὰ τὸ συζητήσω
οὐδὲ κατὰ τὸ σύνολον, ἀλλ' οὔτε κατὰ μέρη,
καθόσον ἡ συζήτησις ἀκόμη δὲν συμφέρει.
Ὅποταν ὅμως ἴσθην βουλήν συζήτησις ἀνάψῃ
καὶ ὁμιλήσῃ ἕκαστος περὶ αὐτοῦ καὶ γράψῃ,
τότε καὶ ἐγὼ λεπτομερεῖς θὰ κάμω συζητήσεις
καὶ θὰ ἐκφέρω ἐπ' αὐτοῦ τὰς σοβαράς μου κρίσεις.
Ἐν τούτοις χρεωστεῖς καὶ σὺ, βρὲ Περικλῆ, ἀκόμη
νὰ πῆς ποῖα εἶναι δι' αὐτὸ καὶ ἡ δική σου γνώμη,
καὶ ἂν δὲν ἔχῃς κτήματα καὶ σὺ ἴσθην Μανωλάδα,
ἀλλὰ ἐνδιαφέρεσαι θαρρῶ γιὰ τὴν Ἑλλάδα.
Ἄς εἶναι ἡ καρδιά μας μεστή εὐαισθησίας,
διὰ τοῦ κόσμου τὸ καλὸν ἄς κάμνωμεν θυσίας,
περὶ τῶν συμφερόντων σου καθόλου μὴ φροντίζῃς,
διότι ἡ βασιλεία μας, καθὼς καλὰ γνωρίζεις,
δὲν εἶναι, φίλε Περικλῆ, ἀπὸ τὸν κόσμον τοῦτον ...
ἄλλοῦ ἔμελλε θὰ εὐρωμεν τιμὰς, ἰσχὺν καὶ πλοῦτον.
Μὴ τις τῶν δύο μεριμνᾷ περὶ τοῦ ἑαυτοῦ του,
διότι ὅλα, Περικλῆ, ἐπὶ τοῦ κόσμου τούτου,
καὶ μεγαλεῖον καὶ τιμὴ καὶ δύναμις καὶ χρῆμα
ὡσεὶ οὐκ ἀπέρχονται κατὰ τὸ θεῖον ῥῆμα.
Ἐρρέτω τὸ συμφέρον μας λοιπὸν κατὰ διαδόλου
καὶ τὴν ψυχὴν ἄς θύσωμεν ὑπὲρ τοῦ κόσμου ὅλου,
πρὸ πάντων ἄς μὴν εἰμεθα γιὰ τὴν πατρίδα λίθοι
καὶ ἄς διδάσκωμεν συχνὰ τὰ κεχηνῶτα πλήθη,
διότι ὅταν ἡ πατρίς εὐθυμερήσῃ, τότε
εὐθυμερῶ καὶ ἐγὼ καὶ σὺ καὶ οἱ ἄλλοι πετριῶται,
ὅταν δὲ τὸλον ἀσθενῇ, θὰ πάθῃ καὶ τὸ μέρος...
αὐτὰ τὰ λέγω, Περικλῆ, ὀλίγον παρακαίρω,
ἀλλ' ὅμως κάλλιον ἀργὰ παρὰ ποτέ, ζαγάρι,
καὶ τώρα ξεφορτώσου με καὶ ἀρχίνα τὸ στηλιχρὶ
καὶ μὴ τὸ βλέμμα κατ' ἐμοῦ τοξεύῃς θυμωμένον...
- Π.— Καὶ ὁ βασιλεὺς ;
- Φ.— Σ' ἀσπάζεται μετὰ πολλῶν ἐπαίνων.
Κακὴ βροχὴ τὸν ἔπιασε εἰς τῶν Πατρῶν τὴν πόλιν
καὶ τοῦτο κατελύπησε τὴν κοινωνίαν ὅλην,
καὶ ἡ σπουδαία τελετὴ θαρρῶ πῶς ἀνεβλήθη,
καὶ ἡ συμπολίτευσις γι' αὐτὸ μεγάλως ἐλυπήθη,
ἡ δὲ ἀντιπολίτευσις παραπελὺ ἐχάρη...
ἀλλ' ὅμως ξεφορτώσου με καὶ ἀρχίνα τὸ στηλιχρὶ,
διότι ἄλλως, Περικλῆ, χωρὶς καιρὸν νὰ χάνω,
θ' ἀρχίσω νὰ φιλοσοφῶ καθὼς καὶ παραπάνω,
καὶ τότε πᾶθ' ἀναγκασθῆς νὰ μὲ ξυλοφορτώσῃς...
- Π.— Ὅσοι λοιπὸν μπαγλαρώμα προτοῦ μὲ ξεθεώσῃς.